

เทศน์เช้า วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม วันนี้วันพระ วันนี้วันพระนะ พระเป็นผู้ประเสริฐ แล้วเป็นผู้ประเสริฐ หรือไม่ใช่ผู้ประเสริฐ ถ้าเป็นผู้ประเสริฐ ถ้าเป็นผู้ประเสริฐนี่พระในบ้าน พระนอกบ้าน พระในบ้านคือพ่อแม่ของเรา พระอรหันต์ของเราทำบุญกุศล เลี้ยงดูคตัญญูกตเวที นี่เราทำเพื่อเรา ทำเพื่อเราเพราะอะไร เพราะทำเป็นแบบอย่าง แบบอย่างเพราะเรามีลูกมีหลาน ทุกคนก็ดูเป็นแบบอย่าง ที่นี้การดูเป็นแบบอย่างมันเป็นศีลธรรมวัฒนธรรม สิ่งนี้เป็นพระในบ้านไ้

แต่พระในใจ พระในใจนะ เราทำคุณงามความดีขนาดไหน พ่อแม่ก็น้อยเนื้อต่ำใจ พ่อแม่ก็ไม่ได้ตั้งใจสักที พ่อแม่ก็อยากได้ตั้งใจของพ่อแม่ พ่อแม่ก็คิดไปอย่างหนึ่ง ลูกก็คิดไปอย่างหนึ่ง เพราะมันเป็นไปตามวัย ถ้ามันเป็นไปตามวัย พระเรา พระในบ้าน พระในบ้านคือพ่อแม่ของเรา

พระในใจ พุทธะ พุทธโธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันเป็นไปโดยวัย วัยมันไม่ถึงมันก็คิดไปร้อยแปด แต่มันเป็นไปโดยวัย วัยถึงสภาพแบบนั้นมันก็เข้าใจได้ แต่กว่าจะเข้าใจได้ เห็นไหม สิ่งนี้ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราต้องทำบุญกุศลของเรา

การทำบุญกุศลคือผู้ฉลาด ผู้ฉลาดคือดูแลหัวใจของเรา ผู้ที่ฉลาด ผู้ที่ฉลาดเขาต้องประหยัดมัธยัสถ์ เขาเก็บทรัพย์สมบัติของเขาไว้เพื่อเป็นของเขา ผู้ที่โง่ ผู้ที่สะเพร่า ได้สิ่งใดไม่เคยเก็บรักษาของเขา เขาทิ้งของเขาเกลื่อนกลาดของเขา จะไม่เป็นประโยชน์กับเขา มันเป็นอันตรายด้วย เพราะคนอื่นเขามาหยิบฉวยของเขาเพื่อประโยชน์กับเขา

นี่ก็เหมือนกัน คุณงามความดีของเรา คุณงามความดีของเราไป เป็นผู้ที่ฉลาด ถ้าผู้ที่ฉลาดของเรา เรารักษาของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา นี่เป็นผู้ที่ฉลาด แต่โลกไม่คิดอย่างนั้น โลกคิดว่า “ทำไมต้องมาประหยัดมัธยัสถ์ ในเมื่อเรามีของเรา เราก็ใช้ประโยชน์ของเรา” การใช้

ประโยชน์ของเรา คนที่ประหัดมัจฉ์สัจมันมีสติมีปัญญาของเขา เขารักษาสมบัติของเขาได้ รักษาสมบัติของเขาได้ เขารักษาหัวใจของเขาได้

เวลาบอกว่ามีสติฯ สติก็บอกว่ามีสติ ทุกคนก็ว่ามีสติ แต่มันปลั่งเปลวไปทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเรามีสติของเรา เราขยับยังความรู้สึกนึกคิดของเรา ขยับยังความรู้สึกนึกคิดของเรา แต่ถ้ามันคิดดีๆ คิดดีมันต้องมีคันเร่ง

รถเวลาเขาเหยียบคันเร่ง คันเร่งที่มันเหยียบแล้วรถมันจะวิ่งเร็วไว แต่เขาไม่คิดว่ารถที่สำคัญคือเบรกของมัน ถ้าเบรกของมัน มันจะเบรกของมัน ชีวิตของเขา เขาจะไม่ประสบอุบัติเหตุของเขา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาที่มันคิดร้าย คิดเบียดเบียนตัวเอง เราต้องเบรกมันไว้ๆ การว่าเบรกๆ เบรกด้วยสติด้วยปัญญาของเรา แต่ถ้ามันทำคุณงามความดี มันคิดดีของมัน ต้องเหยียบคันเร่งๆ คนเราเวลาคิดดี เราต้องส่งเสริมทันที ส่งเสริมความรู้สึกนึกคิดของเราให้มันงอกงามขึ้นมา มันต้องเหยียบคันเร่งไง มันมีทั้งเหยียบเบรกและทั้งเหยียบคันเร่ง

เวลาเหยียบเบรกขึ้นมา เราคัดเลือกแล้วเราคัดแยกกว่าเป็นสิ่งนี้เป็นที่ไม่ดี สิ่งที่ไม่ดี แต่สิ่งที่ไม่ดีทำไมมันคิดล่ะ สิ่งที่ไม่ดีทำไมมันเกิดจากหัวใจของเราละ นี่มันเกิดขึ้นมา พอมันเกิดขึ้นมาจากอวิชา จากความไม่รู้ของมัน

แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เราฝึกหัดของเราบ่อยครั้งเข้าๆ นี่ปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าปัญญาอบรมสมาธิ มันคิดพิจารณาของมัน มันจับความรู้สึกนึกคิดของเรา เราพิจารณาแล้ว สิ่งนี้ไม่ดีเลย สิ่งนี้คิดชั่วคิดชาก สิ่งนี้ทำให้เรามีแต่ความทุกข์ความยาก แล้วเราพยายามยังคิดๆ เพราะอะไร เพราะมันมีปัญญา ปัญญาอบรมสมาธิก็ความคิดนี้แหละ แต่ความคิดแล้วเราจับมาแยกแยะ มาคิดมาแยกแยะว่ามันควรหรือไม่ควร มันควรคิดหรือไม่ควรคิด แล้วไม่ควรคิดมันมาได้อย่างไร? มันมาโดยจริตนิสัย

คนคิดดีๆ คนฝึกหัดความคิดดีๆ มันจะคิดแต่เรื่องดีๆ ไง แต่ถ้าคนเคยคิดอวิชา เคยคิดพญามาร อยู่ในใต้ของพญามาร มันคิดแต่เบียดเบียนตนเอง มันคิดเบียดเบียนตนเองแล้วก็จะเบียดเบียนผู้อื่นไง มันคิดชั่วคิดชาก คิดจนเป็นจริต คิดจนเป็นนิสัย แต่ถ้าเราแยกแยะของเรา เรา

ฝึกหัดของเรา มันต้องฝึกหัดของเรา นี่ปัจจุตัตถ์ สันติภูฏิกโก มันเกิดมาจากใจทั้งนั้นนะ มันเกิดจากภายใน เกิดจากการประพฤติปฏิบัติ เกิดจากการฝึกหัดของเรา

ศึกษารรณะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะเป็นธรรมชาติ กิเลสมันก็อ้างอิง มันแอบอ้าง แอบอ้างว่า “นี่เป็นความว่าง มีความเข้าใจหมด” มันเข้าใจธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไปสุมซ่อนในใจ ใจสิ่งที่ฝึองมันสุมซ่อน มันเผาผลนอยู่นั้นนะ นั่นของใครล่ะ

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะเป็นธรรมชาติไป แต่ถ้าเป็นของเรา เรามีสติปัญญาของเรา เราเท่าทันความคิดของเรา ถ้าเราเท่าทันความคิดของเรา เราจะซาบซึ้งมาก ซาบซึ้ง นี่สติ สติมันยับยั้งหมด ยับยั้งความคิดได้ เท่าทันความคิดได้ เวลามันเกิดสมาธิขึ้นมา มันมีความสุขความร่มเย็นของมันขึ้นมา เวลาเกิดปัญญาขึ้นมา ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ปัญญาจากการฝึกหัด ปัญญาไม่ใช่เกิดจากการจำมา ปัญญาไม่ใช่สืบทอดมาจากครูบาอาจารย์

เวลาครูบาอาจารย์ หลวงปู่มั่นเวลาท่านเทศนาว่าการนะ ถ้าตรงไหนสำคัญ ท่านข้ามไปๆ ท่านบอก ต้องข้ามไป เตี่ยวกิเลสมันจำ พอกิเลสมันจำแล้วกิเลสมันสร้างภาพ สร้างภาพเป็นการปฏิบัติยากของคนคนนั้น นี่ครูบาอาจารย์ท่านพูดขนาดนี้ ท่านจะยื่นมิดให้ ท่านยังรู้เลยว่ายื่นมิดให้ไปแล้วมันไปทำร้ายตัวมันเอง ยื่นมิดให้มันแล้วมันใช้ประโยชน์ไม่เป็น นี่เวลายื่นมิด ไม่ให้เก็บไว้ก่อน บอกว่า วิธีทำมิดขึ้นมาต้องตีเหล็ก ตีเหล็กขึ้นมาพอเป็นมิดแล้วต้องลับ ลับให้มันคมถึงใช้ประโยชน์ได้

นี่ก็เหมือนกัน ฝึกหัดปัญญาขึ้นมา ฝึกหัดถ้ามันเป็นของของเรา ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา อันนั้นนะสำคัญมาก เหมือนกับเรา เราทำอาหารได้ เราทำสิ่งใดได้ เราไปอยู่ที่ไหน เราก็ทำอาหารได้นะ เราไปเที่ยวป่าเที่ยวเขานะ เราไปกับพวกพราน เขามีมิดเล่มเดียว จะหุงข้าว เขาตัดไม้ไผ่ข้าวหลามเอา เขาจะต้มน้ำเขาก็ตัดไม้ไผ่หลามเอา เขาทำได้หมด เขามีมิดเล่มเดียวเขาหาอยู่หากิน เขาอุปัฏฐากพระได้ พระไปอยู่ในป่าไปเห็นมา เห็นมากับตา โอ๊ย! ใจพวกนายพรานเขาชำนาญ เขาอยู่ในป่าของเขา เขาหาอยู่หากินในป่าได้สบายมากเลย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีสติมีปัญญาขึ้นมา รักษาหัวใจของเรา เรามีสติปัญญาของเรา เราดูแลหัวใจของเราได้หมดเลย แต่เราไม่ได้ใจ เข้าเซเว่น อะไรก็ซื้อเอาเซเว่นเต็มไปหมดเลย

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะพระพุทธเจ้าไง ธรรมะเป็นธรรมชาติไง...ของเอ็งหรือ เอ็งรู้อะไร แล้วทำแล้วได้ประโยชน์อะไร แต่ก็ชอบนะ เพราะอะไร เพราะสังคมมันเจริญใช่ไหม องค์กร สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยนี้ไว้ สิ่งนี้มันเพื่อสังคม เพื่อโลก โลกก็เจริญจริงๆ ธรรมะเจริญงอกงามมาก ก็เซเว่นไง นิพพานสำเร็จรูป ชื่อนิพพานอุ้งหนึ่ง ชื่อนิพพานอุ้งหนึ่ง แดมอีกอุ้งหนึ่ง นิพพานได้แดมด้วย นี่มันศึกษา ศึกษามาเป็นอย่างนั้น

แต่ถ้ามันเป็นความจริง ความจริงมันจะเป็นของเราขึ้นมา นี่พุทธะ ถ้ามันจะทุกข์มันจะยาก ให้มีความภูมิใจนะ เราจะภูมิใจมากเวลาเราประพฤติปฏิบัติ เวลามันจะทุกข์มันจะยาก บอกก็เราทำมา นี่เราทำมา เวลาภาวนานะ เหงื่อไหลไคลย้อย มันมีความทุกข์ความยาก มันน้อยเนื้อต่ำใจนะ ทำไมคนนู้นทำก็ได้ คนนี้ทำก็ได้

เวลานั่งคุยธรรมะกัน ใครๆ เขาก็ แหม! เป็นสมาธิมีปัญญา...จี๋มั้งทั้งนั้นนะ มันจี๋มั้งเพราะอะไรล่ะ เพราะเราทำของเราขนาดนี้เรายังทำไม่ได้เลย แล้วเวลากิเลสมันเหี้ยมบ้า เราจะคิดถึง องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราคิดถึงหลวงปู่มันเป็นองค์ที่ ๒ เพราะอ่านประวัติหลวงปู่มัน ท่านประพฤติปฏิบัติขนาดไหน ท่านมีโรคประจำตัวของท่าน ท่านมีโรคเสียดท้องของท่าน ครูบาอาจารย์เราท่านมีโรคประจำตัว

โรคประจำตัว คุณติ ไปอยู่ที่ถ้ำสาริกา มันไปกำเริบ กำเริบนะ เวลากินยาหม้อ ต้มยาหม้อ เก็บสมุนไพรแล้วต้ม กินแล้วมันก็บรรเทา แต่ตอนนั้นมันยังกินยังไม่บรรเทา ท่านเลยตัดสินใจเลย โยนทิ้ง โยนหม้อยาทิ้ง โยนทุกอย่างทิ้ง อ้าว! คราวนี้เป็นไงเป็นกัน เอาธรรมโอสถ แล้วท่านไปแก้ไข เห็นไหม โรคเสียดท้องนั้นหายด้วย พิจารณาธาตุขันธ์ไปแล้วมันแยกหมดเลย โลกนี้ราบหมดเลย กิเลสขาด แล้วท่านยังไปเห็นรุกขเทวดาเข้ามากราบไหว้ท่าน

เวลาทำจริงทำจัง เวลาศึกษาธรรมะของครูบาอาจารย์แล้วมันเป็นคติสอนใจเรา แล้วเราประพฤติปฏิบัติ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านต้องพยายามขวนขวาย ท่านต้องขวนขวายของท่านเอง แล้วท่านสมบุกสมบัน พิสูจน์ตรวจสอบเอง ทั้งๆ ที่ธรรมะขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีอยู่ แต่ในปัจจุบันนี้เรามีครูมีอาจารย์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นสั่งสอนมาเป็นหลวงตา เป็นครูบาอาจารย์ของเรา มีปัญหาไปถามสิ แต่เวลาไปถาม ไปไหนมา สามวาสองศอก ไปจำมาแล้วก็ไปถาม มันไม่เป็นความจริงเลย

คนไม่เจ็บไข้ได้ป่วยไปหาหมอมันได้ประโยชน์อะไร ไปถึงบอกเป็นวิตกกังวลใจ เห็นคนป่วยเยอะๆ “หนูจะป่วยเมื่อไหร่ หนูจะป่วยเมื่อไหร่”...ก็เอ็งไม่ป่วย เวลาถามปัญหาหนะ เพราะมันไม่เป็นความจริงใจ เขาไม่ได้ไปปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นความจริง คือเขาไม่ได้ป่วย แต่เขากลัวว่าเขาป่วย พอกลัวป่วย เขาก็ไปถามปัญหาๆ ถามปัญหาที่ซ้ำซากอยู่อย่างนั้น มันไม่เป็นความจริง

แต่คนป่วย คนป่วยขึ้นมามันจนตรอกหนะ พอจนตรอกขึ้นมา ใครบอกวิธีการรักษาอย่างไรเขาก็พยายามจะชวนขวยของเขา เพราะเขาต้องการให้เขาหายจากการป่วยไปชั้้นั้น จิตใจของเราเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันจะได้มันจะเสียขึ้นมา มันจะลงสมาธิไม่ลงสมาธิ เวลาปัญญามันหมุนขึ้นมา ปัญญามันแยกมันแยะขึ้นมา แล้วปัญญาเป็นสัญญา ปัญญา มันก็หลอกใช้ใหม่ ปัญญาโดยกิเลส กิเลสมันก็ว่า “ธรรมะเป็นอย่างนี้ ปล่อยวางหมดแล้วละ” มันปล่อยวางแต่ผิวเผินใจ ต้นไม้ตัดแต่ใบมัน ไม่ต้องตัดทรวง เวลาฤดูกาลเปลี่ยนแปลง ใบมันร่วงหมด ไม่ต้องตัดมันก็ร่วงอยู่แล้ว ใบไม้นะ

เขาต้องขุดรากถอนโคนมัน ตัดแล้วมันกิ่งอก ตัดแล้วมันก็ยังมียู่ ความคิดมันมีอยู่ตลอดนี้รู้เท่าทันไปหมดละ แต่ความคิดมันก็ยังเกิดมาตลอด แล้วความคิดมันมาจากไหนละ นี่เพราะมันไม่รู้จริงใจ

ถ้ามันรู้จริงขึ้นมา เห็นใหม่ เราป่วย เราป่วยเราก็ต้องรักษาของเรา ธรรมโอสธ เราพยายามตั้งสติของเรา ขวนขวยของเรา มันจะทุกข์มันจะยากขนาดไหน อ้าว! ต้องภูมิใจ ก็เราทำมาแค่นี้ เราทำมาแค่นี้ แต่เรามีสติปัญญานะ ทำมาแค่นี้ แต่เราอยู่ในทางจงกรม เราอยู่ในการนั่งสมาธิภาวนา

โลกเขาเวลาเขาคุยกัน เขาขอโอกาสนะ ใครทำสิ่งใดบอกขอโอกาสได้ทำบ้างเพื่อพิสูจน์ตัวเอง แต่นี่โอกาสของเราซัดๆ เลย เคนจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเป็นปัจจุบันของเราเลย นี่โอกาสมันมาถึงเราแล้ว แล้วเราจะทำไหม ถ้าเราทำนะ เราต้องมีความมั่นใจ มั่นใจในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยต้องเป็นพระอนาคามี

๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี เราเกิดมาก็ร้อยก็พันชาติ เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีต้นไม่มีปลาย การเกิดการตาย เวียนตายเวียนเกิดอย่างนี้มันทุกข์ยากไหม แล้ว ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี ทำไมมันไม่ชวนขวย ถ้ามันชวนขวยขึ้นมาหนะ เราจะไม่ต้องเข้าไปนอนในครรภ์นั้นอีก เราไม่ต้อง

ผ่านช่องแคบนั่นมาอีก เราไม่ต้องไปเกิดเป็นโอปปาดิกะ เราไม่ต้องไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เราไม่ต้องเกิดเป็นอะไรทั้งสิ้นถ้าเราทำของเรา นี่ถ้ามันคิดอย่างนี้ มันทำอย่างนี้ มัน ขวนขวาย ถ้ามันไม่คิดอย่างนี้ ทำทำไม ทำแล้ว คุณติ พอหันไปนะ เห็นแต่คนเขาไปสนุก เพลิดเพลินกัน ใ้อเราต้องมาทุกข์มายาก

กรณีนี้เป็นหมด หลวงปู่เจี๊ยะก็เป็นทีหนองผือ ท่านบอกท่านสร่งน้ำอยู่ที่ลำธาร เขาไป เล่นกัน อู๋ย! มันคิดหมดเลย มันอยากไป หลวงตาท่านก็เป็นอย่างนั้นแหละ ท่านบอกในคราว สงกรานต์เขาไปรำกลอนกัน ท่านเดินจงกรมอยู่ แล้วปัญญามันเกิด “เราไม่เคยเป็นหรือ เรากี่เคย เกี่ยวมาอย่างนี้เหมือนกัน เรากี่เคยเกี่ยวมากับเขา”

คุณติ พระนาทิตะๆ เวลาเดินจงกรมอยู่ นักขัตฤกษ์อย่างนี้เขาไปเที่ยวกัน เขาขับร้องเพลง กัน ตัวเองก็น้อยใจ เทวดามายับยั้งกลางอากาศเลย “พวกนั้นพวกที่เขาหลงในวิญญูะ พวกนั้นเขา ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ท่านต่างหากประเสริฐ ท่านต่างหากประเสริฐ” ตอนนั้นพระนาทิตะยัง ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ “ท่านต่างหากประเสริฐ” พระนาทิตะเดินจงกรมอยู่ เทวดายังมาชมเลย ใ้อ พวกนั้นเขามีแต่ความรื่นเริง เขามีแต่ความสุขกัน ใ้อเราก็น้อยเนื้อต่ำใจเขามีความสุขไซ้ไหม เดิน จงกรมอยู่ก็ว่าเราทุกข์เรายาก ขนาดเทวดาบอก “ท่านประเสริฐ” มันได้คิดนะ พอได้คิด ย้อนกลับ เหมือนพระอานนท์ พระอานนท์ พระพุทธเจ้าบอกว่า “วันสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ วันสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์”

ก็คิดแต่คำว่า คำว่า “คิดว่า” ส่งออกใหม่ คำว่า “คิดว่า” ที่เขาเคยชมเราไว้ พระพุทธเจ้าเคย พยากรณ์ไว้ พระพุทธเจ้าเคยบอกไว้ บอกว่า “อีก ๓ เดือนข้างหน้าเขาจะทำสังคายนา เธอจะได้ เป็นพระอรหันต์วันนั้น” มันก็คิดว่ามันจะได้เป็นพระอรหันต์ นี่ “คิดว่า” มันส่งออก

พระนาทิตะเห็นเขาไปสนุกเพลิดเพลินกันก็คิดเปรียบเทียบไป เทวดามายับยั้งกลางอากาศ เลย “ท่านต่างหากประเสริฐ ท่านต่างหากเป็นผู้ประเสริฐ เพราะท่านต่างหากจะเป็นผู้ที่พ้นออก จากวิญญูะ” คือท่านต่างหากจะต้องไม่เวียนว่ายตายเกิดอีก “ท่านต่างหาก มันประเสริฐ ท่าน ต่างหากประเสริฐ”

ความคิดมันย้อนกลับ มันตึกลับนะ โอ้อโฮ! เดินจงกรมด้วยความสดชื่น เดินด้วยความชื่น บาน เดินจงกรมมันไม่คิดไปถึงมหรสพสมโภช ไม่คิดถึงคนนอก มันย้อนกลับ ทวนกระแส กลับมาในใจ พอมันย้อนกลับมาเป็นพระอรหันต์คืนนั้น พระนาทิตะเป็นพระอรหันต์เลยละ

เพราะเทวดาเขามาเตือนสติ เขามาชื่นชม ได้ทั้งบุญจากเทวดาที่เป็นสะพาน เป็นการชี้บอก พระนาทิตะก็ได้บุญอันนั้น ได้การกระทบจากคำพูด จากเสียงที่เทวดาเตือนขึ้นมา แล้วพระนาทิตะก็ได้สติปัญญาย้อนกลับ ภาวนาทวนกระแสกลับ พระนาทิตะได้เป็นพระอรหันต์วันนั้น

คุณิ บัณฑิต คนที่เขาได้บุญ ถ้าเตือนแล้วมันไม่ได้ประโยชน์เขาก็ไม่เตือน แต่นี่เตือนแล้วได้ประโยชน์นะ พอเตือนคืนนั้น พระนาทิตะสำเร็จเป็นพระอรหันต์คืนนั้น จากปัญญาที่ทวนกระแสกลับเข้ามาในใจของตน

นี่ก็เหมือนกัน ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่กรรมไป เราเห็นเขาไปที่สวนสนุกเพลิดเพลินกัน ย้อนกลับมาสิ ย้อนกลับ ไม่เคยหรือ ใครไม่เคยบ้าง มีแต่เที่ยวซ้ำสองซ้ำสาม เอาไมล์ จะสะสมไมล์ ไม่เคยหรือ เคยทั้งนั้นนะ แต่ของเรา ทำของเรา เราทำแล้ว เราไปแล้ว เราย้อนกลับมา ถ้าย้อนกลับมามันทำประโยชน์ที่นี้

ท่านถึงบอก “เป็น” ครูบาอาจารย์เป็นอย่างนี้ทั้งนั้นนะ ทำไมจะไม่คิด ความคิดใครควบคุมมันได้ แล้วความคิดมันคิดที่มดำเราทั้งนั้นนะ แล้วเรามีสติปัญญาขยับขยับมันไหม ถ้าเรามีสติปัญญาขยับขยับ

เวลาคิดอย่างนี้ เราพูดถึงตัวเองตลอด เพราะเวลาเราจะคิด เราจะคิดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านลำบากกว่าเราหลายร้อยเท่า ทุกข์ยากกว่าเราเยอะมาก เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เวลามันทุกข์มันยาก คิดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็คิดถึงหลวงปู่่มั่น เวลาคิดถึงหลวงปู่่มั่น เพราะอ่านประวัติหลวงปู่่มั่นมาหลายรอบ ไม่ได้ขี้ตื่น ความเพียรเอ็งขี้เล็บ ไร้สาระ จี๋มโม่! พอมันย้อนกลับมามันทำให้ฮึกเหิม พอมันคอดกก็ เออ! ฮึดขึ้นมาเลย เหมือนนักมวยให้น้ำเลย สดชื่นเดียวหนึ่ง เดียวก็คอดกอีกแล้ว แต่จะคิดอย่างนี้ตลอด อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน จิตมีสติปัญญาแล้วครอบคลุมดูแลของเราด้วยสติปัญญา ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แล้วตนมีที่พึ่งที่มั่นคง ตนมีทางเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา แล้วตนนั้นจะเอาตัวรอด เอาตัวรอดแล้ว แล้วคิดอย่างนี้เอาไปสอนคนอื่นได้ สอนคนอื่นได้เพราะเราทำได้ไง เคยทำแล้วทำได้

เราเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาแล้วมันไม่เคยสงบ มันไม่ลง มันจะเป็นไปได้อย่างไร มันก็สงสัย แต่ถ้าเราทำได้ เราทำได้ ยืนยันเลยว่าได้ ต้องได้! เพียงแต่ว่าเอ็งจะทำได้หรือไม่ได้นั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ต้องได้! คำว่า “ต้องได้” เราก็ฝืนของเรา มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนาบารมีของเรา

คุณไม้ลิ ต้นไม้ที่สมบูรณ์แข็งแรง เวลาปลูกแล้วมันจะ อู้ฮู! งอกงามมากเลย ต้นไม้ที่อ่อนแอ เมล็ดพันธุ์ที่ไม่สมบูรณ์ รดน้ำพรวนดินขนาดไหนมันจะรอแต่วันตาย รดน้ำทั้งวันเลยนะ แล้วมันก็ตายต่อหน้าเลย เรายังรดน้ำทุกวันเลย แล้วก็ต้นไม้ตายต่อหน้าตลอด เห็นไหม เมล็ดพันธุ์ จิตใจของเราเข้มแข็ง จิตใจที่สมบูรณ์ เมล็ดพันธุ์ที่สมบูรณ์ รดน้ำพรวนดินแล้วมันจะสมบูรณ์งอกงาม หัวใจของเราดูแลรักษาขึ้นมา

วันนี้วันพระ เวลาวันพระ เวลาเขาจะระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาต้องไปอินเดีย เสียค่าเครื่องบินไปเครื่องบินกลับ ของเราไม่ต้อง เราหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ถ้าจิตมันลงสมาธิแล้วเราจะไปได้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัวเป็นๆ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน หัวใจที่เข้มแข็ง หัวใจที่มีความอบอุ่น นั้นเราไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความสามารถของเรา เอวัง